

Sophie Kinsella

Liever verliefd

Vertaald door Mariëtte van Gelder

Ter nagedachtenis aan Susan Kamil

1

Net als ik naar de deurbel reik, blijft mijn telefoon dat ik een bericht heb, en er komt op slag een waslijst aan mogelijkheden in me op.

– Er is iemand dood.

– Iemand heeft de loterij gewonnen.

– Ik ben een afspraak vergeten en nu ben ik te laat. Shit.

– Ik ben getuige geweest van een misdrijf en nu moet ik een heel duidelijke, gedetailleerde verklaring afleggen over iets waar ik me niets van herinner. Shit.

– Mijn dokter heeft mijn dossier nog eens doorgenomen. (Waarom? Geen idee.) En ze heeft iets ontdekt. ‘Ik wil je niet ongerust maken, máár...’

– Iemand heeft me bloemen gestuurd en de buurvrouw heeft ze aangenomen.

– Een beroemdheid heeft zojuist iets getweet wat ik moet zien. Ooo. Wat?

Maar als ik mijn telefoon pak, zie ik dat het van Seth komt, die gast met wie ik vorige week op date ben geweest. Die gast die de hele avond geen woord heeft gezegd. Niéts.

De meeste mannen hebben het tegenovergestelde probleem. Ze zeuren maar door over zichzelf en hun fantastische prestaties en terwijl jij je helft betaalt, vragen ze op de valreep: ‘Wat doe jij ook alweer?’ Maar Seth nam me zwijgend op met zijn dicht op elkaar staande ogen terwijl ik zenuwachtig over de flespompensoep snaterde.

Wat heeft hij te melden? Wil hij nog een date? Getsie. Mijn maag

verkrampst bij het idee alleen al, wat een teken is. Een van mijn belangrijkste richtlijnen in het leven is: luister naar je lichaam. Je lichaam is wijs. Je lichaam wéét het.

Geeft niet. Ik zal hem tactvol teleurstellen. Ik ben goed in het teleurstellen van mensen.

Hallo Ava. Na lang nadenken heb ik besloten dat ik onze relatie niet kan voortzetten.

O. Hmpf. Op zo'n manier.

Boeie.

Ik rol nadrukkelijk met mijn ogen naar mijn telefoon. Ik weet wel dat Seth me niet kan zien, maar ik heb zo'n theorie'tje dat je op de een of andere manier emoties kunt overbrengen via je telefoon. (Ik heb die theorie aan niemand verteld, want de meeste mensen zijn nogal kleingeestig, heb ik gemerkt. Zelfs mijn beste vriendinnen.)

Misschien dacht je dat ik je wilde vragen of je nog een date met me wilde, en in dat geval spijt het me dat ik valse hoop bij je heb gewekt.

Valse hoop? Míjn hoop? Dat mocht hij willen.

Je zult wel benieuwd zijn naar het waarom.

Hè? Nee. Nee, echt niet, dank je feestelijk.

Ik bedoel, ik kan het wel raden.

Nee, niet waar. Ik weet het niet.

Waarom zou ik er ook naar moeten raden? Wie wil er nou ráden waarom iemand geen date met haar wil? Het klinkt als een afgrijse-lijke tv-quiz die *Komt het door mijn slechte adem?* heet.

(Het komt niet door mijn slechte adem. Waar het ook aan ligt, niet daaraan.)

Het spijt me, maar ik kan niet daten met iemand die denkt dat flespompensoep een ziel heeft.

Wát?

Ik kijk woest naar de telefoon. Hij heeft me totaál verkeerd begrepen. Ik heb helemaal niet gezegd dat flespompensoep een ziel heeft. Ik heb alleen gezegd dat ik vond dat we ons moeten openstellen voor de manier waarop het fysieke en het spirituele in elkaar grijpen. Wat ik ook echt vind. Dat zouden we ook echt moeten doen.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, kermt Harold meelevend en wrijft met zijn snuit langs mijn been. Zie je nou? Als dat niet bewijst dat alles in de wereld met elkaar verbonden is, wat dan wel?

Ik wil terugappen *Sorry dat ik niet kleingeestig genoeg ben voor jouw beperkte visie op het leven*, maar dat zou erop wijzen dat ik zijn berichten heb gelezen, wat niet zo is.

Nou ja, oké, ik heb ze wel gelezen, maar het punt is dat ik ze uit mijn geest heb gewist. Weg. Welke Seth? Date? Hè?

Precies.

Ik bel aan en maak de deur dan zelf open met mijn sleutel. Dat doen we allemaal, voor het geval Nell een aanval heeft. Het is al een tijdje geleden, maar ze kunnen zomaar opslaan, uit het niets.

‘Nell?’ roep ik.

‘Hoi!’ Ze komt breed grijnzend de gang in, met roze piekhaar.

‘Je hebt het weer roze!’ roep ik uit. ‘Leuk.’

Nells haarkleur is een keer of honderdzes veranderd sinds we samen op de uni zaten, terwijl de mijne altijd hetzelfde is gebleven. Mijn haar valt nog steeds donker kastanjekleurig tot op mijn schouders en laat zich makkelijk in een paardenstaart leggen.

Niet dat ik nu echt met kapsels bezig ben. Ik werd even afgeleid door Seths appjes, maar nu ik binnen ben, wordt mijn keel dichtgeknepen. Ik heb een steen in mijn maag. Ik werp een blik op Harold, die vragend naar me opkijkt op die aanbiddelijke manier van hem, en ik voel de tranen prikken. O, god. Kan ik dit wel?

Nell gaat op haar hurken zitten en steekt haar handen naar Harold uit. ‘Klaar voor je vakantie?’

Harold neemt haar even op en draait zijn kop dan weer mijn kant op. Zijn vochtige bruine ogen kijken me smekend aan.

Wie denkt dat honden niet alles begrijpen wat we zeggen en doen heeft het mis, want Harold wéét het. Hij probeert zich groot te houden, maar hij heeft het hier net zo moeilijk mee als ik.

‘Harold, je kunt niet met me mee naar Italië,’ zeg ik met een brok in mijn keel. ‘Dat heb ik je al uitgelegd. Maar ik blijf niet lang weg. Ik beloof het. Een week maar. Dan kom ik weer terug.’

Hij kijkt me aan met een hartverscheurende ‘waarom doe je me dit aan?’-uitdrukking in zijn ogen. Hij kwispelt zacht met zijn staart tegen de vloer, op een bemoedigende, hoopvolle manier, alsof ik opeens zou kunnen besluiten mijn vlucht af te zeggen en met hem buiten te gaan spelen.

Ik heb gezworen niet te huilen, maar de tranen springen me in de ogen bij het zien van zijn pientere, intelligente snuit. Mijn Harold. De beste beagle van de wereld. De beste hond van de wereld. De beste vriend van de wereld.

‘Harold popelt om bij me te komen logeren,’ zegt Nell gedeceerd terwijl ze ons allebei de woonkamer inloodt. ‘Ja toch, Harold?’

Bij wijze van antwoord trekt Harold een nog zieliger gezicht en hij slaakt een jammerklacht die door merg en been gaat.

‘Die hond moet het toneel op,’ zegt Sarika, die geamuseerd opkijkt van haar laptop. Sarika is niet echt een hondemens, zoals ze zelf toegeeft, maar ze is wel een Harold-mens. Het is niet mogelijk om Harold te leren kennen en geen Harold-mens te worden.

Ik heb Harold vier jaar geleden in een asiel gevonden toen hij nog maar een puppy was en het was totale toewijding op het eerste gezicht. Hij keek naar me op met stralende ogen, opgewonden hijgerig ademend, en hij leek te zeggen: *Daar ben je dan! Ik wist wel dat je zou komen!*

Ik zeg niet dat het allemaal van een leien dakje is gegaan. Ik had nog nooit een hond gehad. Ik had als kind naar een hond verlangd, maar mijn ouders waren van die mensen die vage beloftes doen, maar ze nooit inlossen. Ik was dus een beginneling op het gebied van hondenverzorging. En Harold was een beginneling in het zich laten verzorgen. Want neem maar van mij aan dat de mensen die hem langs de snelweg hadden gedumpt níét voor hem zorgden. Als ik er alleen maar aan denk, word ik al witheet van woede.

Maar goed, het was dus een leerproces. Toen Harold mijn appartement voor het eerst zag, flipte hij. Hij zei heel duidelijk: *Hoe heb ik het in mijn hoofd gehaald bij jou te komen wonen?* En ik heb ook mijn inzinkinkjes gehad. Er is veel gejankt door beide partijen, maar nu kan ik me geen leven zonder hem meer voorstellen. En toch ben ik van plan hem een week hier achter te laten.

Misschien moet ik het afzeggen. Ja. Ik moet het afzeggen.

‘Ava, hou op met dat gestress. Je weet toch dat hij probeert je een schuldgevoel te bezorgen?’ zegt Nell. Ze wendt zich tot Harold en kijkt hem streng aan. ‘Hoor eens, maatje, ik val niet voor dat geschmier van jou. Ava mag best zonder jou op vakantie. Dat mág. Maak het haar dus niet zo moeilijk.’

Harold en Nell kijken elkaar lang aan – een confrontatie tussen twee loeisterke karakters – en ten slotte geeft Harold toe. Hij werpt me nog een verwijtende blik toe, maar trippelt naar het hardkleed bij Nells stoel en gaat liggen.

Oké, misschien zeg ik niet af.

‘Zeg níét tegen hem dat het je spijt,’ zegt Nell tegen mij. ‘En ga níét de hele week zitten zwijmelen bij filmpjes van Harold in plaats van aan je boek te werken.’

‘Dat was ik niet van plan!’ zeg ik afwerend.

‘Wij redden ons wel,’ zegt Nell. ‘Echt.’

Ik heb niet veel levenstips, maar wel deze: als je ooit last hebt van zelfmedelijden, ga dan naar Nell. Ze is hard als dat nodig is. Ze

kaatst stomme ideeën naar je terug. Haar nuchtere houding zwiept door je heen als een verkwikkende windvlaag.

‘Hier zijn zijn spullen.’ Ik zet mijn enorme tas op de vloer. ‘Mand, drinkbak, deken, eten... O, en zijn etherische olie!’ schiet me plotseling te binnen, en ik pak het flesje uit mijn tas. ‘Ik heb een nieuwe melange voor hem gemaakt, lavendel en cederhout. Spiets het maar gewoon op zijn...’

‘Op zijn beddengoed,’ kapt Nell me af. ‘Ava, relax. Je hebt me hier al vijf keer over gemaïld, weet je nog?’ Ze neemt het flesje van me aan en kijkt er even kritisch naar voordat ze het neerzet. ‘Nu we het er toch over hebben, dat wilde ik nog vragen. Hoe zit het met je opleiding tot aromatherapeut?’

‘O,’ zeg ik bedremmeld. ‘Ik, eh... ben er nog mee bezig. Zo’n beetje.’

Ik denk aan mijn flesjes en cursusboeken, aan de kant geschoven in mijn keuken. Ik volg een onlinecursus en ik moet de draad echt weer oppakken, want ik wil nog steeds graag parttimearomatherapeut worden.

‘Zo’n beetje?’ herhaalt Nell vragend.

‘Ik heb het even in de wacht gezet. Het is gewoon mijn werk, en het schrijven van mijn boek... Je weet wel.’ Ik zucht diep. ‘Het leven komt ertussen.’

Mijn werk bestaat uit het schrijven van farmaceutische folders en webteksten, wat ik zo langzamerhand zo ongeveer in mijn slaap zou kunnen. Ik werk voor Brakesons, een farmaceutisch bedrijf in Surrey. Het is een goede baan, ik vind het een fijn bedrijf en ik mag meestal thuis werken, maar ik probeer altijd mijn horizon te verbreden. Het leven is te kort om je horizon níét te verbreden, als je ’t mij vraagt. Je moet altijd blijven denken: dit is oké... maar wat zou ik nog méér kunnen doen?

‘Reden te meer om naar Italië te gaan en je op het schrijven van je boek te focussen,’ zegt Nell kordaat. ‘Dat wíl Harold. Ja toch, Harold?’

Harold antwoordt met een gevoelvol *Wahoe-hoe!* (hij klinkt soms net als een wolf) en Nell schiet in de lach. Ze woelt met haar sterke, korte, dikke hand door het haar op Harolds kop en zegt: ‘Maffe hond.’

We zijn al bevriend sinds onze studie in Manchester. Nell, Sarika, Maud en ik hebben elkaar allemaal leren kennen op het universiteitskoor en hebben een band gesmeed tijdens een reisje naar Bremen. Tot die tijd had Sarika amper een woord gezegd; we wisten alleen dat ze rechten studeerde en de hoge c kon zingen, maar na een paar drankjes onthulde ze dat ze stiekem met de dirigent sliep en dat hun seksleven een beetje ‘duister’ werd. Ze wilde hem nu dus dumpen, maar ze wilde ook in het koor blijven, en wat vonden wij ervan? We bespraken het een hele avond bij glazen Duits bier terwijl we ook probeerden te achterhalen wat ze precies met ‘duister’ bedoelde.

(Uiteindelijk zette Nell haar glas met een klap op tafel en zei: ‘Vertel het nou maar gewoon, oké?’)

(Het was een beetje ranzig. Niet de moeite van het herhalen waard. Ik wil er niet eens aan denken.)

Maar goed, Sarika dumpte de dirigent inderdaad, en ze bleef inderdaad in het koor. Dat is nu veertien jaar geleden (hoe kán dat?) en we zijn nog steeds vriendinnen. Sarika is de enige van ons vieren die nog in een koor zingt, maar zij was ook altijd de muzikaalste van het stel. Ze is ook continu op zoek naar een man met dezelfde interesses als zij, en ze vindt Londense koren een goede plek om te beginnen. Samen met fietsclubjes. Ze gaat elk jaar bij een ander koor en ze wisselt elk halfjaar van fietsclubje, en het levert best een goede mannenoogst op.

Ik bedoel, drie serieuze kandidaten in twee jaar. Niet slecht, naar Londense maatstaven.

We wonen allemaal bij elkaar in de buurt in het noorden van Londen, en hoewel onze levens in veel opzichten van elkaar verschillen, zijn we hechter dan ooit. We hebben een paar acht-

banen doorgemaakt de afgelopen paar jaar. We hebben gekrijst en in elkaars handen geknepen, zowel letterlijk als... hoe heet het.

Niet-letterlijk.

Metaforisch? Figuratief?

Joepie. Ik ga morgen aan een schrijfcursus van een week beginnen en ik weet niet wat het tegenovergestelde van 'letterlijk' is.

'Wat is het tegenovergestelde van "letterlijk"?' vraag ik aan Sarika, maar die zit geconcentreerd op haar laptop te typen. Haar glanzende zwarte haar strijkt over de toetsen. Ze zit vaak geconcentreerd op haar laptop te typen, Sarika, zelfs als ze bij Nell is. (We komen meestal bij Nell samen.)

'Geen rokers,' prevelt Sarika, die een toets aanslaat en naar haar scherm tuurt.

'Hè?' Ik gaap haar aan. 'Is dat werk?'

'Nieuwe datingsite,' zegt ze.

'O, welke?' vraag ik geïnteresseerd. Sarika heeft als jurist meer geld dan wij, dus zij kan het zich permitteren zich in te schrijven bij dure datingsites en ons er dan verslag van te doen.

'Geen helderzienden,' antwoordt Sarika afwezig. Ze drukt weer een toets in en kijkt op. 'Hij heet Meet You. Het kost een paar centen, maar dan krijg je ook waar voor je geld.'

'Geen helderzienden?' herhaalt Nell sceptisch. 'Hoeveel helderziende mannen heb je precies gehad?'

'Eentje,' zegt Sarika. Ze draait zich om naar Nell en vervolgt: 'En dat was meer dan genoeg. Ik heb je over hem verteld. Die gast die dacht dat hij wist wat ik écht lekker vond in bed. We kregen er ruzie over en ik zei "Wiens lichaam is het eigenlijk?" en hij zei "We moeten er samen van genieten."'

Het begint Nell te dagen, zie ik. 'O, dié,' zegt ze. 'Ik had niet door dat hij helderziend was, ik dacht dat hij een zak was. Is er ook een geen-zakken-filter?'

'Dat zou niet werken,' zegt Sarika spijtig. 'Niemand vindt zichzelf een zak.' Ze richt haar blik weer op haar scherm en gaat verder